

PROSTOR

září – listopad 2025

Ve Františkových Lázních se slavnostně otevřela Dětská galerie výtvarného umění

Několika fotografiemi se vracíme k události, která je nejen pro naši školu, ale i františkolázeňskou veřejnost významná. Františkovy Lázně mají Dětskou galerii výtvarného umění. Najdete ji v prostorách Solného pramene, kde se v pátek 19. září uskutečnila za účasti zástupců města i naší školy slavnostní vernisáž první výstavy svého druhu. Na přípravě, tvorbě i výběru prací svých studentů se podílely obě učitelky výtvarného oddělení ZUŠ Jára Cimrmana Camilla Katreniaková a Veronika Černá. Galerie bude sloužit do jak k prezentaci prací žáků výtvarného oboru, ale také jsou v plánu výstavy dětské tvorby ze ZUŠ jak z naší republiky tak i zahraničí

Akademici z řad seniorů už mají první týdny vzdělávání za sebou

Zahájili jsme nový akademický rok Akademie kultury a umění pro seniory Františkových Lázní. Přijali jsme 10 nových studentů do hudebního a výtvarného oboru. Nové studenty pozdravil ze záznamu náš patron Zdeněk Svěrák a popřál jim, aby jim to šlo. Na závěr imatrikulace si všichni společně se svými lektory zazpívali studentskou hymnu Gaudeamus Igitur za doprovodu klavíristy Vladimíra Hrinka.

Slavnostní přípitek. Zleva paní ředitelka ZUŠ Miroslava Pešková, paní učitelky Veronika Černá a Camilla Katreniaková a zástupce ředitelky pan Bohumil Polívka.

Slavnostního zahájení se zúčastnili kromě další veřejnosti samozřejmě též rodiče a další příbuzní žáků.

Paní učitelky Veronika Černá a Camilla Katreniaková neskrývaly svou radost z dobře odvedené práce.

Foto: Václava Simeonová, Živé Chebsko

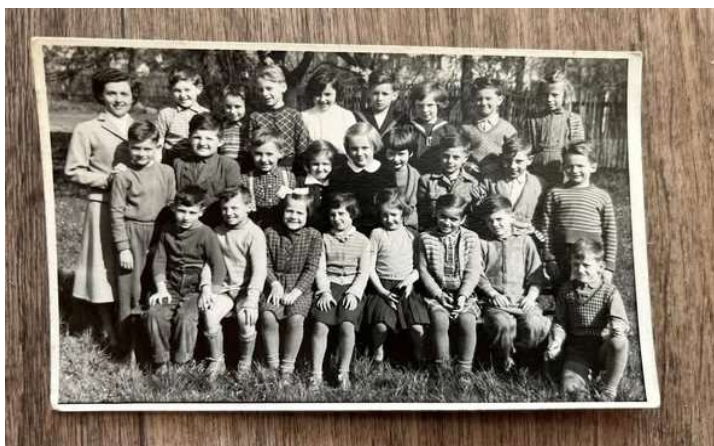
Známý režisér na návštěvě naší školy

Naší školu navštívil v úterý 14. října známý český režisér Patrik Ulrich. Zajímal se zde mimo jiné o to, jak je škola spojená s Járů Cimrmanem, také o se chtěl více dozvědět o historii budovy, ale jeho hlavní zájem se točil kolem dětí a jejich výuky...

Můžeme vám prozradit, že příští rok, před koncem školního roku v červnu, zavítá do Františkových Lázních a zejména pak do budovy ZUŠ, Česká televize, jejíž štáb tu bude natáčet 2. sérii seriálu „Po stopách Jára Cimrmana“. Bude to opravdu krásný dárek k 55. výročí naší školy. Máte se na co těšit...

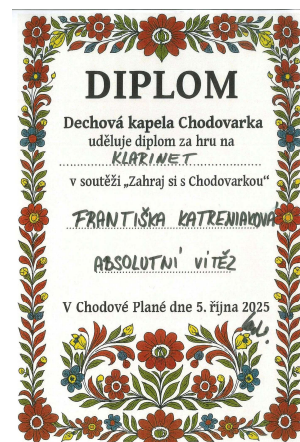
Zavzpomínali na svá školní léta

Naší školu navštívili fratiškolázeňští rodiči, kteří v ve zdejší budově před lety navštěvovali 1. stupeň ZŠ. Poznáváte se někdo na příložené fotografii? Jaký to tal asi mohl být školní rok? Jaký školní rok? Těm chlapcům a děvčátkům mohlo být tak něco mezi osmi až deseti lety. Nyní již odrostlejší dámám a pánům se v naší škole opravdu moc líbilo a podle svých slov se nestačili divit, jakou velkou pozitivní proměnou naše budova za ty roky prošla.

Velikánská gratulace

Gratulujeme žákyni naší školy, vynikající klarinetistce **Františce Katreniakové** ze třídy pana učitele MgA. Lukáše Böhma za její bezkonkurenční vítězství v soutěži s názvem: „Zahraj si s Chodovarkou“.

Vietnamci slavili podzimní festival— svátek středu podzimu

Tento vietnamský festival se koná každý rok. Každoročně je v Chebu slaven na Svatém kříži. Je podobný dětskému dni. Stánky s jídlem, nápoji a hračkami byly připraveny už odpoledne. Vedle nich bylo umístěné podium pro představení. Lidé se přišli pobavit a vystoupení, které připravily skupinky dětí. Probíhaly také soutěže o ceny, o které jsme museli soupeřit s ostatními abychom získali dárek. Kolem 18:00 to začalo. Hned na začátku programu se předávali pochvaly a také peníze dětem, které měly úspěšný prospěch ve škole.

Jsem velice hrdá na svoji komunitu, ve které bylo přes 90 dětí s pochvalou. Jeden kluk obdržel dokonce dvě pochvaly. Je šachový mistr České republiky. Získal titul už ve svých 8 letech. Provolávali jsme jim slávu.. Křičela jsem tak nahlas, že jsem měla pocit, že druhý den ztratím hlas. Užila jsem si každou chvíli představení.

Už se stmívalo a lidé se pomalu chystali odjet domů. Všichni si mysleli, že je to úplný konec festivalu. Už jsem se taky chtěla rozloučit s kamarádkami. Najednou ale začaly pálit barevné ohňostroje. Byla jsem velice překvapená. Byl to krásný konec.

Moc se mi líbí, že to slavíme i v Česku, aby děti poznaly také vietnamskou kulturu a vzaly ji za svou. Že jsou hrdí na vlast svých předků a nebojí se to říct. Je to taky skvělý způsob se seznámit s dalšími lidmi. Na festivalu jsem poznala skvělé lidi stejného věku jako já.

Svátek pochází ze starověké Číny, kde lidi uctívali měsíc jako symbol úrody, prosperity a harmonie. Vietnam byl historicky ovlivněn čínskou kulturou a tak se tento svátek přenesl i sem. Považuje se hlavně za svátek dětí. Dospělí chtěli dětem vynahradiť čas, který trávili prací na polích, a proto jim věnovali slavnost s lampiony, průvody, lvími tanci a sladkostmi. Svátek také podporuje soudržnost rodiny a komunity.

Linda Phi

To jsme my, mladí Co nás štvě, co bychom chtěli....

Nepodceňujte nás pořád....

Pokud bych měla v jedné větě shrnout, co nás jako mladou generaci štvě, tak je to fakt, že jsme podceňováni.

Jsme moc „mladí“ a „nezkušení“ na to, abychom v očích starších měli právo o něčem rozhodovat či mít na cokoli vlastní názor, ovšem i přesto jsme však dost staří na to, abychom cítili tíhu světa na svých bedrech.

Jsme v jejich očích moc přecitlivělí, kdykoli dáme najevo nesouhlas s tím, jak se k nám chovají. Ale oni se sami pod sebe menší, ani ne zle myšlenou kritikou, sesypou jako domeček z karet. Jsme moc mladí na to, abychom pochopili, co je správné a co je špatné, ovšem i přesto tento typ lidí bezmyšlenkovitě volí SPD nebo Stačilo! a věří čemukoliv, co jim vyjede na Facebooku. A potom nám s vážnou tváří říkají, že mají tu svojí drahou letitou životní zkušenost, kterou bychom měli bez výhrad poslouchat.

Nejvíce ironické je, že jejich životní zkušenosti se skládají z chození do školy, která jim nic nepředala, nastoupení do průměrně placené práce, zakoupení si bytu získaného z dob komunistů, kdy pro něj ještě nemuseli tvrdě dřít a „pořízení“ si děcka, o které se nezajímají, a když se s nimi -nedej bože- snaží jejich potomek mluvit o svých pocitech a názorech, tak ho nerespektují a ještě mu vyčítají to, že nějaké pocity či názory vůbec má.

Kritizují nás za náš vzhled, nadávají nám jenom kvůli tomu, že se trochu lišíme, například barvou pleti, tetováním nebo piercingy. Přitom oni sami mají dohromady pět zubů, pivní pupek a exekutoři jim každý druhý den klepou na dveře.

Nemyslete si. My, mladí lidé, nejsme přecitlivělí, jenom nechceme, abyste vy starší s námi

jednali respektu. Nejsme rozmazlení, jen toho od života chceme víc než starší generace. Nejsme líní, jenom jsme demotivovaní cokoli dělat, protože máme pocit, že stejně nic nezměníme. Tento text je připomínkou toho, že v tom nejsme sami. Máme jeden druhého a společně můžeme změnit svět, protože jeho budoucnost patří nám.

Maky Štěříková

Deníček (ne)normálního teenagera

UPOZORNĚNÍ! Tento příběh **NENÍ** inspirován skutečností (kromě toho, že nesnáším fyziku...)

17. LISTOPADU – TÝDEN DO TESTU Z FYZIKY

Milý deníčku, jmenuji se Michael Anderson a jsem teenager. Proč to říkám? Protože chci. I když chodím do školy nedobrovolně a radši bych zůstal doma a spal, protože je to jediná věc, kterou umím, mám dobré známky. Jak jsem to dokázal? Ani nevím. Samozřejmě jediný předmět, který mi nejde, je FYZIKA. Už jenom když to člověk vysloví, je mu špatně. A za týden píšeme!

18. LISTOPADU – 6 DNŮ DO TESTU Z FYZIKY

Je pátek a protože má moje matka krizi středního věku, jedeme na párty. Takže na městské slavnosti, kde vystoupí maximálně tak starosta aby účastníky uvítal. Naše město totiž nemá peníze na Vlna Diesela nebo Ariana Grande. Budu se o víkendu učit?

19. LISTOPADU – 5 DNŮ DO TESTU Z FYZIKY

Je sobota a neučím se. Po matky „párty“ má kocovinu (dala si jednu sklenku prosecca). Takže máme tichou domácnost a nemůžu ani trošililinko zvýšit hlas. Táta? Ten radši odjel opravovat auto. Já si zalezl do pokoje a koukám na videa. Fyziku se budu učit zítra v neděli.

20. LISTOPADU – 4 DNY DO TESTU Z FYZIKY

Je neděle a stále se učit nebudu. Píšeme až ve čtvrtek, to je času jako husa klasu nebo tak nějak se to říká. Půjdu ven s kamarádama. Nejspíš budeme dělat to, co děláme vždycky. Sedneme si na lavičku vedle sebe jak sardinky a budeme čumět do mobilu. Pak možná ale jenom možná si popovídáme až půjdeme domů.

21. LISTOPADU – 3 DNY DO TESTU Z FYZIKY

Je pondělí a musím do školy. I když mě „strašně“ bolela hlava, tak jsem musel. Máma prostě najednou řekla: „Michaele okamžitě se obleč a táhni do tý školy!“

A já byl takovej ,že: „Ale mě je blbě!“
A máma začla řvát ještě víc. Takhle:
„Aaaghghgghhahagshagaah!!!!“

Doufám, že jste se mnou soucítit když jsem to takhle napsal.

24. LISTOPADU – DEN D (JAKOŽE DNESKA PÍŠEME)

Zapomněl jsem si psát můj průběh učení, takže to řeknu ve zkratce. Vůbec jsem se neučil. A dostal jsem 5! Proč jsem se neučil? Protože mě rodiče otravovali! Uklid' si pokoj, umyj nádobí, vynes odpadky, utři prach, vymeň sestřičce pleny, uvař večeři, zajdi místo nás na schůzi společenství vlastníků, kandiduj na volby a taky nezapomeň odleť na Mars! A ano! To všechno mi říkali!

Konec (Test z fyziky si Michael nikdy neopravil, propadl a skončil na pracáku. Tomu se říká šťastný konec a vám vzkazuju: uchte se nebo skončíte stejně).

Daniel Valuš

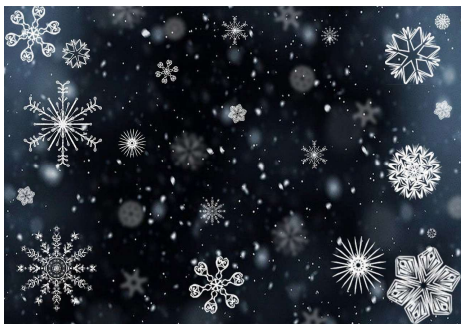
Encyklopedie sněhových vloček

Sníh. Symbol nefalšované křehkosti, stvořen z milionů překrásných vloček. Na první pohled, když je člověk pozoruje z tichého pohodlí domova skrz nevelké okno pokoje, se zdají být vskutku perfektní. Jsou samou definicí dokonalosti. Musí být, jinak by to přece nebyly ony.

Vypadají zprvu všechny stejně, a přesto je každá něčím originální. Každá se byť jen jedinou sotva postřehnutelnou drobností něčím liší od té předchozí. Jsou zde takové, co jsou odlišné svým tvarem, svou velikostí a některé i křehkostí. Například, nikdy nevíte, co se stane, když na jednu z nich zakřičíte. První z mnoha se nic nestane, nic se nezmění, pořád bude nehybně přišpendlená k místu, kde stojí. Druhá se pohne. Vyrazí k nejbližšímu oknu a uletí, jako by tam nikdy nebyla. A co třetí? Začne ronit korálky démantových slz a rozpustí se.

Vloček je mnoho. Dokážou lidem vykouzlit

úsměv na tváři, i když se sami jen zřídka usmějí. Nachytat takovou vločku při smíchu není jen tak, člověk musí být mistr a rozumět jim, jinak se mu to ne-

podají. Mohou se usmívat, když jsou třeba s přáteli nebo sami při poslechu hudby. Ale i na to se nezkušený pozorovatel snadno nachytá. Úsměv se na vločce totiž dokáže podobat i jiným výrazům ve tváři,

třeba nejistotě, strachu, hněvu nebo bolesti. Uvedu tedy příklad. Máme vločku, ani velkou, ani malou, ani chytrou ani hloupou, prostě obyčejnou tuctovou vločku, co se věčně usmívá. Když ji pozorujete za oknem, nerozeznáte ji od ostatních. Prostě mizí a znovu se objevuje s tím, jak její sestřičky a bráškové okolo ní prolétají chladným vzduchem a společně vytvářejí krajkový závoj, který by ani ta nejšíkovnější švadlenka nebyla schopná utkat. Když ji ale separujete od ostatních a vložíte pod mikroskop, všimnete si na jejím povrchu pár sotva viditelných stříbrných pavučinek. Pojdme si tyto pavučinky ještě o něco přiblížit. Najednou zjistíte, že vlákna na vločce nejsou vlákna, ale rýhami. Jizvičky táhnoucí se po celém přenádherném obalu vločky jsou čerstvé. Krvácejí, a přesto se usmívá.

Já se pozorováním těchto přenádherných bytostí zabývám už mnoho let, a přesto jsem jim dosud zcela neporozuměl a nejspíš ani nikdy neporozumím. Prostředí, ve kterém se nacházejí, je považováno za dokonalé. Aby ne, když se mají jako v bavlnce. V naší zemi jim nic neschází. Dostatek chutného jídla, dobrého pití. Přesto si pořád na něco stěžují, pláčou a málo se usmívají. My jsme takové pohodlí neměli. Svě místo jsme si museli získat spoustou tvrdé práce, bez řečí, bez smíchu, bez pláče. Většina lidí ale zapomíná, nebo schválně vynechává důležitý detail. My tady jsme dnes, ale vločky tady budou i zítra. Oni se opět budou vznášet nad vysokými střechami měst, zatímco my budeme jen obracet hlavy vzhůru na místa a časy, kam se už nikdy znovu nepodíváme. Oni tu budou. My tu byli. Břímě budoucích dní už převzali oni. Na nás je už jenom jim věřit.

Ema Hájková

Mezi minulostí a přítomností

Než začnu, tak chci poděkovat našim předkům za jejich snahu. Bez jejich sil bychom neměli svobodu ani možnosti na vzdělání. Otevřeli nám dveře, abychom mohli toužit po něčem, co oni nemohli ve své době mít. Za to jsem vděčná. Ale jenom přece bych chtěla říct, co by možná ne jenom mně, ale i dalším milionům mladých lidí mohlo vadit.

Respekt se neuděluje, získává se. Respekt není něco, co dostaneme automaticky. Nepřichází jen proto, že máme určitý věk, postavení nebo zkušenosti. Starší lidé mají dojem, že mladší by měli respektovat starší. To mají naprostou pravdu. Ale všichni, by se měli navzájem respektovat, jestliže chtějí dostávat úctu od dalších, tak by měli dělat to samé. Nemusíme podniknout

Stačí malé činy, ochotnost pomáhat druhým, být spravedliví, čestní a důslední.

Vadí mi, že mají zastaralé názory. Kdyby si to nechali pro sebe, tak by to nebyl tak velký problém. Nebo aspoň kdyby neměli až příliš negativní reakci na naše názory. Například na rovnost lidí, pevně dané role mužů a žen, nedostatek důrazu na duševní zdraví, neochota měnit zvyklosti atd. To samozřejmě neplatí u všech, ale starší lidé si myslí, že mají vždy pravdu jenom z jednoho důvodu. Mají více životních zkušeností. Myslí si, že ostatní, protože nemají zkušenosti, tak nemohou mít své názory na daný problém.

Pro nás technologie není jenom zábava, je to nezbytná součást našeho života. Hlavně pro naši generaci, jsou nástrojem práce, vzdělání i způsob komunikace. Umožňují nám učit se nové věci, zůstat v kontaktu s lidmi po celém světě. Ale pro starší generace jsou často těžko pochopitelné. Odmítají pracovat s technologií. Takže by si neuvědomili její užitečnosti. Mají pocit, že je nepotřebují ke každodennímu životu. A z toho důvodu si myslí, že je využíváme na pitomosti.

Mnozí předci často říkají, že život musí být těžký a bolestivý, je to součástí „dospívání.“ To není pravda. Často slyšíme: „Za nás to bylo horší, tak se musíš víc snažit.“ To je jejich toxická motivace. Respektujeme zkušenosti starších, ale život nabízí jiné možnosti, než věčné trápení. Svět je teď mnohem rychlejší a propojenější. To neznamená, že chceme žít lehký život. Hledáme efektivnější způsoby, jak řešit problémy, učit se z nich a získávat při tom zkušenosti. Problém není v práci nebo úsilí samotném, ale v představě, že jen bolest a tvrdá dřina má hodnotu. Já věřím, že smysluplná práce a osobní růst mohou být tvrdé.

Jedním z problémů, který dnešní generace vnímá u starší generace, je nedostatek skutečného dialogu. Vzájemně se nechápeme. Někdy se stává, že starší lidé předpokládají, že jejich zkušenosti automaticky znamenají pravdu a že by mladí měli stejně automaticky přijímat jejich rady. To nechává naše názory a potřeby opomíjené, nedůležité. Berou nás jako nezkušené a dětinské. A kvůli tomu nás kritizují. Nechtějí znát náš pohled, nechtějí slyšet naše názory. Přitom my mladí právě tohle chceme. Aby nám starší naslouchali a vnímali naše potíže.

Linda Phi

V zajetí sociálních sítí

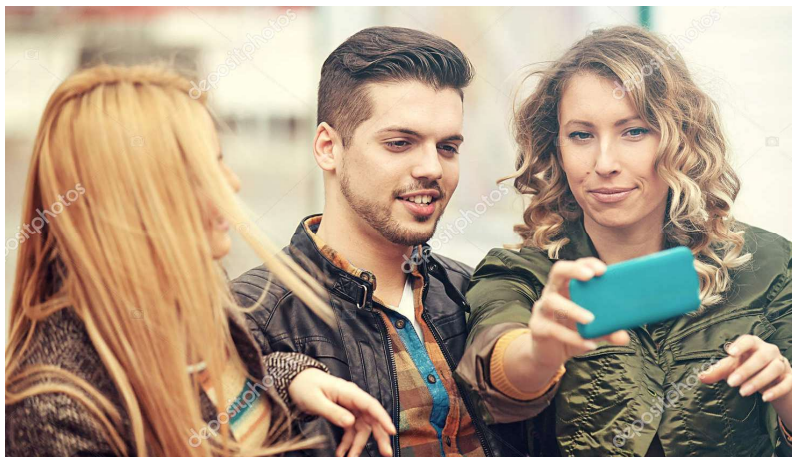
Naše kamarády, čerstvý vzduch a zábavu nám sebraly algoritmy a králičí nory, které jsme si sami vytvořili. Jsme drženi jako na vodítcích,

prestože jsme kdysi vyrůstali jinak. Nepamatuji si, že bych ve svých pěti letech projížděla krátká videa, ale naopak jsem často trávila čas venku se svými spolužáky.

Tenkrát to taky bylo jiné. Jsem z menšího města, takže jsme se všichni znali. Po škole v září jsme chodili ven na brusle, na podzim jsme sbírali kaštany do školy, v tenkrát zasněžené zimě stavěli sněhuláky a na jaře jsme chodili studenou vodou potoka. Život vypadal v té době krásně. Svůj první telefon jsem dostala až v sedmi letech, ale neumělo to nic pořádného. Byl to starý tlačítkový mobil, přes který jsem si pouštěla Michala Davida, protože to nic jiného neumělo. A nějak mi na tom ani upřímně nezáleželo.

Věci se změnilы nástupem na gymnázium, kde jsem dostala svůj asi třetí telefon. Tam jsem objevila pravý „potenciál“ sociálních sítí. Tehdy jsem ještě nedovršila ani věku třinácti let a už jsem natáčela trapná videa. Ale pomalu to ve mně cosi tvořilo...závislost.

Ta se prohloubila během covidové situace.

Vzhledem k tomu, že moji kamarádi bydleli v jiném městě, zůstávala jsem sama. Řešila jsem to jednoduchou zábavou v podobě her, filmů a hlavně sociálními sítěmi. Mohu říct, že stejný problém zažívalo spousta lidí. A tenhle koktejl mi pomalu začal měnit život.

Dneska je to pět let od roku 2020. Vnímám kolem sebe věci, které by mě jako dítě ani pořádně nenapadly. Nejspíš je to způsobené i tím, že jsem starší a vidím věci více do hloubky než kdysi. Každopádně jsem si všimla, že po covidu jsme se sami sobě ve škole všichni odcizili.

A také jsem po dvou letech mohla spatřit, co se z lidí kolem mě stalo.

Sociální sítě frčely ve velkém. Dneska už je to rozjetý vlak, který nemůžeme zastavit. Obsah se začal drammatizovat, objevovaly se často odporosti v podobě pornografie či nějakých videí, kde někdo někoho zabíjí, lidé mentálně nemocní se z ničeho nic proslavovali... Tohle se stalo ze sociálních sítí.

Mobil v rukou byl v podstatě normalitou. Scrollování Instagramem, Tik Tokem či aplikacemi podobnými bývalému Twitteru je na každodenním pořádku pomalu každého z nás. A já neříkám, že jsem jiná. Ne, já sama s tím mám problém.

Otázkou stále zůstává, co tenhle mishmash s námi všemi dělá?

V první řadě nás to dost odděluje od sebe. Jiné názory se změnilly v terč, který pomocí komentářů sestřelujeme. Stali jsme se toxičtějšími za maskou anonymity, jež nám sociální sítě poskytly, a pro sprostá slova a nadávky nejdeme daleko. Jsme taky již dost imunní proti nechutnostem. Kolikrát jsem se na Tik Toku setkala s obsahem, který jsem dost dlouho rozdýchávala. Postupně jsem to začala vnímat jako jednu z nevýhod sociálních sítí a dále to přestala řešit. Dnes už mě často taková videa příliš nešokují.

Jsme také dost přehlceni obsahem, jež náš mozek nedokáže příliš zachytit, a z toho často pramení deprese, sklony sebepoškozování nebo dalším mentálním poruchám. Je toho opravdu spousta, co bych mohla vyjmenovávat, ale nikdy bych to úplně nevyčerpala.

Sociální sítě nám berou duši, čas a energii. Sosají nás, jako bychom byli jahodový shake, akorát plný myšlenek, názorů a emocí.

A já se ptám, když už my, jakožto generace Z, jsme často velmi zamotaní v pavučině upletenou lidmi stojícími za algoritmy sociálních sítí, co se stane s těmi mladšími? Ti už teď jsou vystaveni tomu, čemu my jsme začali být v jedenácti/dvanácti letech. Co se stane s nimi a jak se vypořádají s tím, že už nikdy nezažijí to dětství, které jsme zažili my? Jak se vypořádají s psychickými problémy?

Maky Štěříková

V nekonečných problémech

V poslední době je víc a víc lidí v depresi a počet sebevražd mladých lidí v posledních letech o dost stoupl. Proč tomu tak je? Čím se teenageři trápí?

Všichni na nás kladou obrovské nároky, všude se čeká, že budeme perfektní. Někomu se daří, ale jsou i lidé, kteří mají těžší životy. Nikdy nevíte, jestli má člověk problémy v rodině nebo cokoliv jiného. Je pravda, že máme větší přístup ke zdrojům v podobě sociálních sítí, umělé inteligence, ale to neznamená, že bychom měli být lepší. Ve škole se předpokládá, že budeme vědět víc než to, co nás naučí, protože máme internet, zatímco „ti starší“ měli jen to, co je naučili ve škole a popřípadě knihy.

Na toto všechno mají veliký vliv i sociální sítě. Vytvářejí iluzi dokonalého života, ukazují jen tu dobrou stránku života, kterou mladí lidé porovnávají se svou realitou. To poté vede k tomu, že si o sobě myslí, že jsou nedostateční. Když vidí, že si někdo

někde užívá s přáteli, zatímco oni leží doma sami, tak to dodává pocit samoty a beznaděje.

Ale chyba není jen na straně okolního světa a vím, že to může být těžké, ale nejlepší je s někým komunikovat. Největší problém lidí s těmito potížemi je, že to dusí v sobě a nikomu to neřeknou. Ale bylo by mnohem lepší mluvit o tom a popřípadě kontaktovat odbornou pomoc. Než si s tím promluvíte s přáteli, rodiči, nějakým učitelem nebo psychologem, tak se můžete bát, co by se stalo. A přesně to je ta otázka „Co by se stalo?“ Nic. Bude to velká úleva konečně nehromadit všechnen stres v sobě.

Není ostuda požádat si o pomoc. Mnohem větší ostuda je mlčet a trápit se. *Tom Vu*

Tak co vlastně jsem? Nemohl by mne už někdo začít brát vážně?

Nemohl by mě někdo začít brát vážně? Už mi není 10. Už mi není ani 15. Ale stejně jako by to skoro nikdo nevnímá. Občas udělám chybu. Já to vím. Ale ty snad dělají všichni. I ti starší a ještě starší. Tak co je špatného na tom chtít být slyšet? Nebýt zpochybňovaná, ale braná vážně. Nebýt ignorovaná a shazovaná, jenom proto, že si někdo kdo má víc let na kontě, ale na moudrosti mu to často nepřidává, myslí, že nejsem dost zkušená? Jako kdyby na mých názorech nezáleželo jenom proto, že jsou řečené mladším člověkem. Jako kdyby věk musel nutně určovat, kolik toho mám v hlavě.

Ani nepočítám, kolikrát mi mamka řekla, že něčemu nemůžu rozumět. Dozvíš se to, až budeš dospělá. Jako kdyby 18 byl nějaký zázračný milník, který když překročím, získám všechnu moudrost světa jen tak, ze dne na den. Přijde mi, že se to tak ale skoro všeobecně bere. Včera jsem dítě a zítra už dospělý, ale stejně se nikdo mezitím nedokáže rozhodnout, kdo vlastně jsem.

„Potřebuju pohlídat děti, jsi velká, ty to zvládneš...“

„Už je ti skoro osmnáct, měla bys už dělat tohle a támhleto...“

Ale hned na to se před jejich očima zase zmenším, jakmile se zeptám, jestli můžu večer ven.

„Až budeš velká.“ Zní rázná odpověď .

„A nebyla jsem pro tebe náhodou před chvílí dospělá? “ Ach jo...!

Eliška Janoušková

Už dlouho...

Už dlouho chci zemřít
Vím, že je špatné si to přát
Tak mi dovol tvou ruku sevřít
Abych měla sílu se ptát

Jak dlouho vydržím stát na svých nohou
Než padnu na zem s prasklými puchýři
Jak dlouho ponesu tíhu světa v ruce
Kterým se lež a zhouba šíří

Kdy zapomenu na svou bolest
A mé jizvy konečně přestanou pálit
Kdy odtrpím si svůj zasloužený trest
A naleznu svobodu hledanou

Jak dlouho ještě vydržím zpívat
A kolik slov mi zůstane viset v krku jako rybí kost
Jak dlouho se ještě budu muset usmívat
A kdy budu moct zakřičet dost

Kdy se mi ruce přestanou třást
Když se koupu ve vaně
Kdy přestanu věřit, že cizí péče je past
A nepřejdu hned k sebeobraně

Za jak dlouho bude půlnoc
A kolik hodin zbývá do svítání
Za jak dlouho přijde pomoc
Kdy po mě začne pátrání

Kolikrát tě stihnu obejmout
Než se rozpustíš v mlze
Kdy konečně dokážu přijmout
Že mi po tobě zbyly jen vize

Kolik času mi zbývá s tebou, tátou i s maminkou
Už jsem to se sebou dávno vzdala
Nedokážu si hrát na velkou

Možná jsem už dostatečně stará
Ale v jádru duše jsem stále ještě jako malá

Tereza Šišková

Poslední loučení

Poslední loučení jsou vždycky velmi náročná. Člověk leží, umírá a všichni kolem to vidí. A ten člověk sám to ví také. Někdo je s tím smířený, někdo není připravený odejít z tohoto světa.

Viděla jsem mně velmi blízkého člověka na nemocničním lůžku. Byl to čtvrtek. Mluvila, i když velmi pomalu a přes velké obtíže. Byla slabá, unavená a klepala se. Slíbila jsem, že za ní ještě přijdu. Další týden ve středu jsem přišla naposledy. Přišla jsem se rozloučit s kdysi silnou ženou, nyní jen staříčkým, slabým tělem. Umírala.

Tehdy ve čtvrtek jsem netušila, že o týden později mi napíše mamka zprávu, že tu už není. Něco se ve mně pohnulo, zlomilo a dlouho jsem plakala.

I za jeden den člověku projde člověku v hlavě milion myšlenek. Když jsem se šla naposledy rozloučit, zrušila jsem si kroužky. Původně jsem si myslela, že to odložím právě na čtvrtek, ale nelituji, že jsem tak neudělala. Bůh ví, jak moc bych si vyčítala, že jsem nedodržela svůj slib. Bůh ví, jak moc bych se nenáviděla za to, že jsem milovaného člověka nechala umírat samotného.

Znám lidi, kteří za ní v posledních momentech nepřišli. Její synové. Nebyl příliš důvod se tam neukázat, tím víc je odsuzují. Nechali ji v těžkých momentech samotnou a nepřišli jí popřát poslední sbohem. Věřím, že na ně v hloubi duše čekala. Tím víc smutné mi to přijde...

Kde teď asi je? Nevím, kam se duše dostává, když zemře jejich tělo. Spojí se se zemí? Najdou klid ve věčném Ráji? Nebo tu žijí dále s námi? Těžko říct. Vždy jen doufám, že našly místo, kde jim bude navěky dobře. A ať už je to místo jakékoliv, jednou se tam setkáme všichni... *Maky Štěříková*

A teď obrátíme list a podíváme se honem na další stránku... Život může, a vlastně je, taky hrozně hezký a často i veselý

Basic den of being pokojská

Pokud si na cestě do své práce nerozbijete hubu o chodník, v práci nezakopnete o hůl nevšíma-
vého důchodce roztaženého po celé chodbě nebo se nezaseknete ve výtahu, tak byste se mohli stát per-
fektními adepty na práci pokojské.

Já už tuto práci nějakou dobu vykonávám jako brigádnice a doteď příliš netuším, zda jsem udělala správně. Ale víte co, jakožto chudý student mohu říct, že prachy tam jsou poměrně dobré. A co je tam také dobré? Hromada historek, které pobaví, ale možná i trochu nasěrou

Už když jsem tehdy přišla na pohovor, jsem to možná měla vzdát. Stručně řečeno jsem se na svou pozici musela vypracovat. Jak? Nevěřili byste.

Práci pokojské mi na začátku prázdnin zamítli s odpovědí, že si mysleli, že jdu na hlavní úvazek. Nevím, kde vznikl komunikační šum, ale to bych asi nedala. Ještě ten den, co mi řekli, že se mi ozvou, se opravdu ozvali...s „výhodnou nabídkou“.

Ta nabídka spočívala v tom, že jsem hlídala jsem děti v dětském koutku, kam si lidé odkládali své genetické informace, aby měli na chvílku pokoj a mohli si dojít na procedury.

Abyste pochopili, jsem studentka gymnázia. Neumím pracovat s dětmi a v době, kdy jsem tuto práci společně s mou kolegyní vykonávala, mi bylo 17 let. S dětmi jsem to neuměla, a kdybych řekla, že jsem špatná „vychovatelka“, tak bych kecala. Byla jsem totiž naprosto příšerná vychovatelka. Navíc mi přidělili ke hlídání malého dvouletého chlapečka, který ještě měl plínky a neuměl ani říct své jméno. Chudák malý...

Každopádně jsem se po měsíci dostala na pokojskou. Zní to neuvěřitelně, ale je to opravdu tak. Svě zaučování jsem začala v hlavní budově hotelu, kde mají ty největší pokoje, což už tak bylo náročné. Navíc s mou kolegyní jsem se horko těžko dorozumívala, neboť nebyla Češka. Nakonec jsem si ale na její řeč zvykla.

Hotel je rozdělen na několik částí. Hlavní budova A má tři úseky, ve kterých se lidé můžou ubytovat. Je tam celkem rozdíl cen a velikosti pokojů. Budově B říkám osobně králíkárna, neboť na jednom patře je obvykle tak čtyřicet pokojů. Možná i víc, možná i méně. Jsou malé a s prominutím úplně na houby. Prostě králíkárna.

Má práce na úseku jedna byla většinu času v pohodě, pokud pomínu podivné lidi, kteří smrděli, nechávali v pokojích neuvěřitelný bordel nebo zmatené postarší Němce, kteří občas netušili, kde jsou. Občas jsem se dozvěděla nějakou zábavnou historku, třeba že si někdo nechal v pokoji po odjezdu... no...umělohmotnou hračku...

(Pokud nevíte, jak funguje vrácení zapomenutých věcí, tak s tím musíte na recepci a ti pak

*volají hostům, kteří svou věc nechali na hotelu. HA-
HAHAHAHAHA)*

Ovšem můj pohled na tuto práci se výrazně změnil, když jsem poprvé šla do úseku 3, ve kterém je obrovské nepraktické a úplně chujovské apartmán větší snad než můj celej barák, kde žiju. Asi si dokážeš, milý čtenáři, představit, jak moc dobře se mi tam uklízelo.

A to jsem ještě nezmínila prokletí vysavačů. Popsala bych to jako velký těžký krávy, který se zamotává, jsou nepraktický a na každém patře na každém úseku mají jinou závadu. Shodou okolností ten nejhorší a nejrozbitější byl na patře, kde byl i ten apartmán. Neměl kolečko, padal dolní nástavec a ta hlavní tyč vyklouzávala. Navíc ta hlavní tyč ani nefungovala pořádně, takže když na ni člověk zatlačil, tak se mu snížila. Jakoby...já mam metr osmdesát a krčila jsem se k tomu, jak kdybych měla chodit o holi.

No, jinak nic moc, dokud jsem nepoznala v úseku 1 ženskou jménem třeba Gertrúda. Gertrúda je na sto procent chodící bipolární porucha. Nemačí, když jsme jeli s prádlem do suterénu, tak tam vždycky brečela nějaký ženský, pak se o pár minut později řehkala. Třešničkou na dortu bylo, když si stěžovala na celou práci u kolegyně, která

v té době oslavila sedmdesáté čtvrté narozeniny. Úsměvně.

No každopádně jsme s Gertrúdou spolu jednou pracovaly a jediné, co jsem si z té práce s ní odnesla, bylo: „Je to na houno“, „Chci domů“, „Všichni mě tu nemají rádi“.

Malá rada do života, kdybys poctivě pracovala a neremcala, tak budeš mít krásný život. Dokonce i v práci.

Krom zmatených důchodců, občas i bezdomovců spících na chodbách nebo podobně zapáchajících lidí, jsem si svý zažila i s komáry. Proč s komáry? U budovy úseku 3 je zahradní rybníček s fontánou, kde se ty malý svině líhnou. No a samozřejmě pak v noci lítají za světlem, sednou si na zeď, tam uschnou a následně tam otravujou jejich mrtvolky. Hádej, čtenáři, kdo to z těch zdí, světél, záclon, musel vysávat. ZASE NĚJAKYM POSTIŽENYM VYSAVAČEM!! (nešel sundat ten dolní nástavec... uf).

Po srpnové zkušenosti jsem se rozhodla pokračovat v této brigádě... dodnes nevím, zda jsem udělala dobře, páč mě většinu času posílají na úsek králíkární. A tam je lidí jak smetí. A navíc se tam člověk dusí v koupelně, když tam nastříká i přiblížej Larrin. Plynová komora pro chudé. Celkem mi chybí nedělních dvanáct pokojů z úseku 1, které jsme většinou dělali, když lidi odjeli. V králíkárně jich je dvacet dva a většinou jsou odjezdové všechny... POMOC.

No, já si nějak poradím, přeci jen jsem holka šikovná. A taky touto prací velmi traumatizovaná. Modlím se už jen, abych znovu nezakopla o důchodce, neboť to člověk už znovu nechce zažít. Jinak mě v té práci už asi nic tolik nezaskočí. Ani bezdomovci na chodbě... asi ani Gertrúda už ne...

Drž mi palce, čtenáři. Říká se, že co peklo schvátí, už nikdy nenavráť...

Traumatizovaná uklízečka, 17 let (M.Š.)

Venčila jsem plyšáka

Srpnové slunce se na mě lepilo jako horká druhá kůže a po čele mi stékala kapička potu. Znechuceně jsem si jí otřela a doufala jsem, že na zádech nemám velký tmavý kola. To by mi ještě chybělo.

Netrpělivě jsem asi po páté zvedla ruku a zazvonila na zvonek. Zase nic. Rozesmáté sluníčko v květináči vedle mě jako by se mi vysmívalo. Měla jsem chuť ho odtamtud vytáhnout a někam zahodit. Stejně ta kytka vedle něj byla uschlá, protože nad ní nebyla žádná veranda, ale jenom nemilosrdná hořící obloha. Tak čemu by to vadilo?

„No taaak. otevři.“ Zazvonila jsem znova a znova čekala. Nic se neozvalo. Asi jim tu z toho vedra přestal fungovat i zvonek. Ušklíbla jsem se. No jo, musím na to

po staru. Na dřevěné dveře jsem zabušila tak vehementně, že se jejich chatrná konstrukce zatřásla. Pak jsem uslyšela kroky. Bum a šoup, bum a šoup. Klika cvakla a já musela rychle uskočit dozadu, jinak by mě letící dveře trefily do nosu. To mám asi za to klepání, pomyslela jsem si. Ale malá babička ve dveřích nevypadala ani trochu našťavaně. Spíš tak zvláštěně potěšeně, že se jí skoro povedlo mě trefit. Ale to se mi asi jenom zdálo.

„To jsi ty?“

Nějak jsem pochopila, že myslí, jestli jsem ta holka na venčení psů. Přikývla jsem.

„To jo tak pojd' dovnitř. A zavři za sebou.“

Trochu nedůvěřivě jsem překročila práh. Na stránkách nepsali, že bych musela chodit k lidem domů. Bylo tam přesně popsáno, že mi zákazník předá svého zvířecího miláčka před domem a tam si ho zas vyzvedne. Nic víc nic míň. Žádná nechtěná komunikace ani kontakt. Moc se mi nechtělo, ale fakt jsem potřebovala ty peníze, které mi slíbili. Tak jsem zůstala ticho a následovala stařenku hloub a hloub do domu. Cestou mě provázelo jenom klapání hole, které v tom tichu znělo skoro strašidelně.

„Posad' se zlatíčko.“ Bábinka odsunula jednu židli u stolu a přitočila se k plotně. „Nechceš čaj?“ Ne nechci. Skoro jsem útrpně zasténala. Přesně toho jsem se bála. Podařilo se mi ale ovládnout a nasadila jsem svůj nejsladší úsměv.

„Ne, ale moc vám děkuji. Nechtěla byste mi spíš předat vašeho mazlíčka? Určitě se už moc těší ven.“ Snažila jsem se, aby to znělo znít zdvořile. Snad to zafunguje.

Stařenka se otočila. „No jo, asi budeš mít pravdu, Henry se už nemůže dočkat.“ Sundala si zástěru, a přešla k dveřím do obýváku. „Chudák celý den kňučel a škrábal na dveře. Bylo mi ho tak líto.“

Přikývla jsem a snažila se tvářit soucitně. Bože můj, už pro něj dojde, žadonila jsem uvnitř tiše. Babi našťestí moje přání splnila a zmizela. Osaměla jsem. Ale jen na chvílku.

Čekala jsem, že se ozve štěkání. Nebo zvuk tlapek narážejících do podlahy. Ale když se bábinka vrátila, neuslyšela jsem ani jedno. Zatvářila jsem se zmateně. Ve svých vrásčitých rukách navlečených do květovaného županu ale něco svírala. Byl to plyšák. Přesněji řečeno takový malý vypelichaný plyšový jezevčík. Co to je?! Neubráníla jsem se a vyvalila jsem oči. Nechce přece, abych to venčila, že ne?

Bohužel mě teď asi Bůh neposlouchal, protože hned, jak mi ta myšlenka prolétla hlavou, pohladila babička pejska po hlavě.

„Henry hrozně rád chodí ven. Už od doby co byl štěně.“ řekla láskyplně „Nejradší to má v parku u rybníčku, ale musíš dávat pozor, aby se nenamočil.“ Měla jsem překvapením tak ztuhlé ruce, že když mi ho podávala, skoro jsem je zapoměla natáhnout před sebe.

„Tak tady ho máš, budu vás čekat za hodinku. Mezitím ti uvařím tvoji oblíbenou svačinku ano miláčku?“ Znovu se natáhla a projela prsty srst na plyšové hlavě. Ani jsem nechtěla vědět, co může proboha být nejoblíbenější jídlo tohoto psa. Pak mi došlo, že jsem pořád celá zaražená.

„Dobře, tak mi teda jdeme.“ Vypravila jsem ze sebe rychle. Upřímně jsem se té ženy přede mnou trochu začínala bát a už jsem v tom bytě nechtěla být ani o minutu víc. Ušklíbala jsem se. Vyдалa jsem se ke dveřím, babi za mnou.

„Tak si to tam užijte a Henry, ty buď hodný.“ Myslím, že vypadal hodně dojatě, když nám zamá-

vala na cestu takovým tím staromódním kapesníkem. Uvědomila jsem si, že už mě to ani nepřekvapilo.

„Tak pojď, jedeme ne?“ Prohodila jsem žertovně k té hromadě plyše v mém náručí. To jsem teda vyhrála. O tomhle až budu vyprávět, tak se všichni pochčijou smíchy! Možná bych i na té agentuře, která mě do tohohle navezla, mohla vyškemrat nějaký peníze navíc. Navykládám jim něco o psychické újmě, a třeba to vyjde. Vlastně by to možná i byla pravda. U té babičky doma jsem se fakt necítila moc bezpečně. Ještě když byla očividně úplně mimo. A teď budu jako totální magor vypadat já, protože venčím něco takového. Za to bych si určitě něco mimořádného zasloužila!

Netušila jsem, kde má být rybník, který babi zmínila. Tak jsem jen zkusmo obcházela okolí. Třeba na něj narazím cestou. Pak se nahlas rozesmála, když jsem zjistila, že Henry má na sobě dokonce obojek i s vodítkem. To jako fakt čeká, že ho budu tahat po zemi? Rozesmála jsem se znova. Podívala jsem se na hodinky. Achj o. Uběhla jenom čtvrt hodinka, takže ani ne půlka. Už teď jsem byla z toho sluníčka pečená vařená. Malinko jsem se začínala bát i o jezevčíka. Co když se mu rozteče jeho žlutý čumák a stařenka si svého nového plyšáka udělá ze mě? Vedro ale bylo, a tak jsem pro jistotu zamířila k parku, o kterém jsem věděla, že je lemovaný stromy, které slibovaly stín.

„Půjdeme teď do chládku, jo?“ Promluvila jsem na psa, takovým tím tónem, kterým se mluví na malý mimina. Aspoň pak babi budu moct říct, že jsem si s ním povídala. A možná za to dostanu i dýško. Jezevčík, neodpověděl. Logicky. Ani park moc nepomohl. Teplo tam bylo úplně stejné jako všude. Teď už jsem ty tmavé fleky na zádech stoprocentně musela mít, protože pot mi stékal i kolem vlasů a po tvářích.

„Není ti horko Henry?“ zeptala jsem se znova němého psa. Začínala jsem se nudit a sluníčko mi už muselo pomalu stoupat do hlavy. Panebože, dyť už mluví jak ona! Pomalu mi na tom ale přestávalo záležet. Stejně vypadám, jako divnoh, že se tady procházím s plyšákem, tak co?

Uběhla další čtvrt hodina a další kolečko kolem keřů a vyšlapaných pískových cestiček. Líp mi nebylo, ale hlavně už za chvíli konečně budu moct zamířit zpátky. Zbývalo 10 minut. Když jsem to svému unavenému mozku zopakovala, dokonce se mi povedlo usmát. Už jenom chvíli a pak žádný Henry, žádné slunce a žádné chození. Vítězně jsem se na plyšáka usmála, a on mi moji radost oplatil prázdňím pohledem svých černých korálkových očí. „Za chvíli tě konečně bude tahat někdo jinej,“ sdělovala jsem mu tentokrát tiše. Pak už jsme na něj nemluvila. Vážně to znělo dost divně, a hlavně jsem přistihla některé lidi, jak na mě čumí.

Moje podrážky pleskaly do asfaltu., když jsem se blížila k babiččinu přízemnímu domku. Už jenom kousek! Přesněji čtyři, tři, dva, jedna a teď už žádný krok. Stála jsem před jejíma dveřma, které jsem předtím málem vyrazila. Poučena jsem už zaklepala trochu jemněji. Šoup buch, šoup buch. Dveře se znova otevřely stejnou silou, ale já už byla připravená. Obratně jsem uhnula a v příští vteřině se přede mnou objevila babi. „Dobrý den.“

„Tak už jste zpátky?“ Nadšeně ke mně přiběhla a vzala mi Henryho z rukou. Došla ochotně jsem jí ho předala. „Byl Henry hodný?“

„Jasně, je to moc hodný pejsek.“ Nasadila jsem falešný úsměv a snažila se, aby hlas zněl mile. „Jak by asi nemohl být hodný, když není živý?“ projelo mi ironicky hlavou.

„To jsem moc ráda. Už tam na něho čeká bramborák a čaj.“

Bramborák? Radši jsem nad tím moc nepřemýšlela. „Tak, ať si nechá chutnat. Mějte se hezky paní.“ Rozhodla jsem se, že na dýško čekat fakt nebudu. Radši rychle pryč.

„Počkej, něco sis nechala v kuchyni!“ Zarazila mě na poslední chvíli.

„Jo, aha mco? Děkuji.“ Čekala jsem až mi to podá, ale ona jenom zklamaně zavrtěla hlavou.

„Jemináčku já to nechala na stole.“ Plácla se do čela. „Pojď se mnou zlato, aspoň ti dám bramborák.“

„Já...“

Chtěla jsem se jí znova zeptat, co přesně tam na stole má, ale babi se už rozešla dovnitř. No jo, tak jo. Nemám jinou možnost. Zhluboka jsem se nadechla pro odvahu a vešla za ní dovnitř.

Cesta chodbou mi připadala delší, než před tím a celou dobu jsem nervózně pokukovala po okolí. Naštěstí jsme brzo byli v kuchyni a já na jídelním stole uviděla svojí kšiltovku. A jo. Ani jsem si nevšimla, že jsem ji neměla na hlavě. Snad nebudu mít z tý procházky úpal. Než jsem se pro ni stihla natáhnout, stařenka už mi pod nos strčila talíř plný bramboráků.

„Jen si dej, máme jich dost. Henry není tak velký jedlík.“

„Promiňte, já hlad nemám. Doma jsem jedla.“ Pokusila jsem se ji odbít.

„Aspoň jednoho, prosím. Co bych s nima jinak dělala.“

Jak tak přede mnou babi stála se založenýma rukama, došlo mi, že asi nebudu mít jinou možnost, než ochutnat. Ale co, no. Jestli to znamená, že mě konečně nechá odejít, jsem ochotná to udělat.

„Tak jo.“ Rekla jsem váhavě, natáhla se a se-

vřela vlhkou placku v ruce. „Děkuju.“

„Nemáš zač, a teď jez, jdu si ještě uvařit čaj.“

Za zvuku šoupání pantoflí odešla.

Upřímně se mi fakt jíst nechtělo. Celý to vypadalo jako ztuhlá bramborová kaše. Nedůvěřivě jsem k té podivné hmotě přičichla. A zmateně nakrčila obočí. Čichla jsem si znova a důkladněji. Tak to néééé. Skoro jsem se začala smát. To nemůže být možný. Bramborák smrděl jako ten altánek v parku. Přesněji jako ten altánek, ve kterém polehává asi deset lidí s čímsi kouřícím v ruce a kterým se s každým potáhnutím o něco rozšíří úsměv. Smrdělo to přesně jako ty zelené spálené kousičky tráva i byla. No fuuj. Tak to jíst nebudu. Rychle jsem hledala, jak se toho zbavit a těsně, než se babi vrátila s kouřícím hrnkem v ruce, jsem to položila na talířek před Henryho. Tomu ještě jeden neuškodí. Stařenka, která si asi myslela, že jsem ten její výtvar s chutí spořádala, se mezitím posadila naproti mě. Upi-la“, a tak zvláště se na mě zadívala. Přišlo mi, že se jí o něco zvětšily zorničky a na rtech měla úsměv.

„Nechceš taky čaj? Je z majoránky. Můj synovec mi ji dneska ráno přivezl a prý je čerstvá.“

Neovládla jsem se a vyvalila jsem oči. Tak nějak jsem nevěděla, co na tohle odpovědět. To nemůže být možný. Přišlo mi, že musím být v nějaké reality show, a tohle je jen hra. Babi si mé strnulosti nevšimla a znovu se vydatně napila.

„Jenom je teda o něco silnější než obvykle.“

Dala jsem jí i do těch bramboráků, majoránka je vždycky ochutí, všimla sis? Jsem tak ráda, že mi ji často vozí“

Jo všimla. Až na to, že to asi nebyla majoránka, kterou asi měla na mysli ona. Přemýšlela jsem, jestli to ví nebo jestli jí tam dala schválně. Ale podle uvolněného důvěřivého úsměvu mi došlo, že asi ne.

Pochopila jsem, že je ta stařena pravděpodobně úplně sjetá. Bože můj, to snad není možný...

Musela jsem něco říct. „Jo všimla. Byly moc dobré děkuju.“

Pomaloučku jsem se zvedla. Maličko se mi třásla kolena. Hlavně se usmívej! Běželo mi hlavou. Proboha neměla bych jí to říct? Co když se jí něco stane. To nemůže být dobrý, ne? Ale co když mi to fakt dala schválně teď se prozradím a ona mě třeba i oddělá? Oba názory se ve mě praly, mlátily do sebe. Nakonec ale ani jeden z nich nevyhrál. Rozhodla jsem se. Bude nejlepší, když tady tu šílenou babku nechám dělat si, co chce. Možná se o tom zmíním tý organizaci, která mě do toho navezla, ale jinak nic. Já jí to teda vysvětlovat nebudu. Ani náhodou. To by bylo moc.

„Já... já už teda asi půjdu.“

Babička se také zvedla. „Tak dobře. Moc děkuju, že jsi vzala Henryho ven. Moc ho to potěšilo.“

Odměnila mě širokým úsměvem a trochu se zapotácela. Ježíši, snad nespadne.

„Nemáte zač.“

„Ale mám, kdo by taky chtěl v dnešní době udělat něco pro starou babku. Doba se tak změnila.“ Smutně zakroutila hlavou a zamířila se ke dveřím. Já za ní. Po té její poslední větě se ve mně rozhořel malý plamínek lítosti. Neměla bych jí přece jen něco říct? Ne. Nekompromisně jsem tu myšlenku uhasila. Už tady nebudu ani minutu. Mám jenom venčit psy, a ne dělat psychologa. Navíc jsem se té stařenky pořád trochu bála. Nikdo přece neví co může v takovém stavu udělat, že jo?

„Tak nashledanou,“ rozloučila jsem se a skoro se rozběhla ulicí, abch byla co nejrychleji pryč aby mě nemohla zavolat zpátky.

„Měj se broučku,“ zavolala za mnou. To už jsem byla za rohem, a bába i ten její dům mi zmizely z dohledu. Snad už napořád. Modlila jsem se sama k sobě ,zatímco jsem plánovala, jak o tom všem budu vyprávět.

Eliška Janoušková

Ztracena v bouři

(Inspirováno obrazem)

Dívka v bílých, větrem rozevlátých šatech. Procházela se. Barbora si užívala čas před bouřkou.

Ona a její matka bydlely v malé chatce za velkým polem. Bára se rozhodla, že půjde ven, ale kdyby byla bývala věděla, co se jí stane, tak by nad to ani

nepomyslela. „Baruško, dnes má být bouřka, tak se brzy vrať!“ zvolala na ní maminka. Barbora už pomalu odcházela, ale otočila se ještě: „Mami, neboj se, nepřijdu pozdě.“

„Dávej pozor, co říkáš... Ať jsi doma ještě před večerí!“ řekla důrazně zvýšeným hlasem, když jí mávala na rozloučenou.

Barbora došla dál, než měla. Už ani nedokázala dohlédnout na malý domek. Přemýšlela, jestli se už nemá vrátit, začala už totiž na tvářích cítit lehký deštík. Podívala se na nebe, po kterém se valily černé mraky a první blesky. Místo návratu domů se ale rozhodla, že se ještě vydá do lesa, který byl v tuto chvíli mnohem blíž. Les byl tmavý a sám o sobě už od pohledu znepokojující.

Barbora vstoupila do temného hvozdu. Celá se třásla. Přemýšlela nad tím, co by se stalo, kdyby radši běžela domů anebo kdyby zůstala doma. Sedla si k velikému stromu, a tam si chtěla trochu odpočinout. Nešlo to. Všude kolem ní létaly blesky. Moc se bála, nevěděla, co dělat. Z toho všeho navaleného strachu najednou omdlela.

Barboru probudily paprsky světla, které na ni zářily větvemi stromů. Bouře už přešla. Pomalu se vracela domů přes mokré pole. Nevěděla, jak dlouho byla pryč, její maminka se už jistě musela velice bát.

Přicházela blíž a blíž, malá chatrč byla už jenom za jedním kopcem. Ale zdálky byl najednou vidět kouř. Barbora se rozběhla směrem k domku. Stála před svým domovem. Stála před zbytky svého domova. Nejspíš do něj udeřil blesk. Barbora okamžitě začala hledat svojí matku. Ležela tam na zemi Barbora si k ní přisedla: „Maminko, prosím neodcházej...“ Brečela tam u jejího těla. Nevěděla co dál. Matka ji v životě připravila na dost věcí, ale ta její smrt ne. Barbora rychle utíkala do nejbližší vesnice pro pomoc. Když přiběhla tak řvala: „Prosím! Potřebuju pomoc!“ Všichni se na ni jenom dívali, stáli tam jako nějaké sochy.

Z davu najednou vyběhla mladá slečna:

„Barboro! Barboro, musíš vstát!“ křičela na ni.

Bára mrknula očima a tajemná dívka před ní najednou nestála. Najednou jí připadalo, že to je celé

Nějaké divné. Kladla si otázky: „Co to bylo za holku? Kam zmizela? A proč mi to říkala?“ Najednou jí to došlo, určitě pouze snila, ale nevěděla, jak se probudit. Začala se štípat, bouchat, ale nic nepomáhalo. Byla čím dál víc pod tlakem a ve stresu. Najednou se jí vše zamlžilo, omdlela.

xxx

Když se probudila, seděla opět u stromu v lese. Co nejdříve se zvedla a vyběhla směrem k domovu. Netrvalo dlouho a stála před domem, který stál jako předtím. Okamžitě do něj vběhla. Viděla tam svojí matku, něco dělala u stolu. Hned ji objala. Byla šťastná, že to byl jen sen.

Tomáš Vu

Oheň

Ne, já nebrečím,
To jen z tvého ohně mám v očích dým
Ne vážně, já nebrečím
Jen nemohu nalézt další rým

Ztratila jsem se v temnotě lesa
A nemohu nalézt cestu ven
Protože tmavá jsou jeho nebesa
A můj oheň je tou tmou otráven

A tak klopýtám po mechu
S dusotem jako armáda
A sotva nabírám dechu
Když mě vlastní mysl napadá

A větve se mě nechtějí pustit
Jsou znechucené škrábací na mých pažích
Nedokážou mi to odpustit
Vidím to vepsané v jejich staletých tvářích

Stejně je brzy někdo hrubě utrhne
A k ohni přiloží
Není to ve zlém myšlené
Dřevo je ovšem horké zboží

A vím, že nemohu krotit oheň jiných
Ani se u něj zahřát, aniž bych se spálila
Ale přesto jsem v jeho temnotách stinných
Pro odpověď zabloudila

Abych věděla, jak dlouho na nohou vydržím stát
Než dopadnu na popelem pokrytou zem
Abych věděla, kdy se přestanu bát
Tohoto světa prolezlého zlem

Už nejsem dítě a už toho tolik vím
Nikdy mi nebyli něčí city k smíchu
Ale také jsem s věkem zjistila
Že někteří rádi hoří v tichu

A proto mám strach
Že ten, kterého miluju
Se rozpadne v prach

Tereza Šišková